

ΦΡΑΟΥΛΙΤΣΑ

5-6 ΕΤΩΝ

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Λότη

Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου

ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Πασχαλιά και Πασχαλίτσα

Εικονογράφηση:
Γιώργος Σγουρός

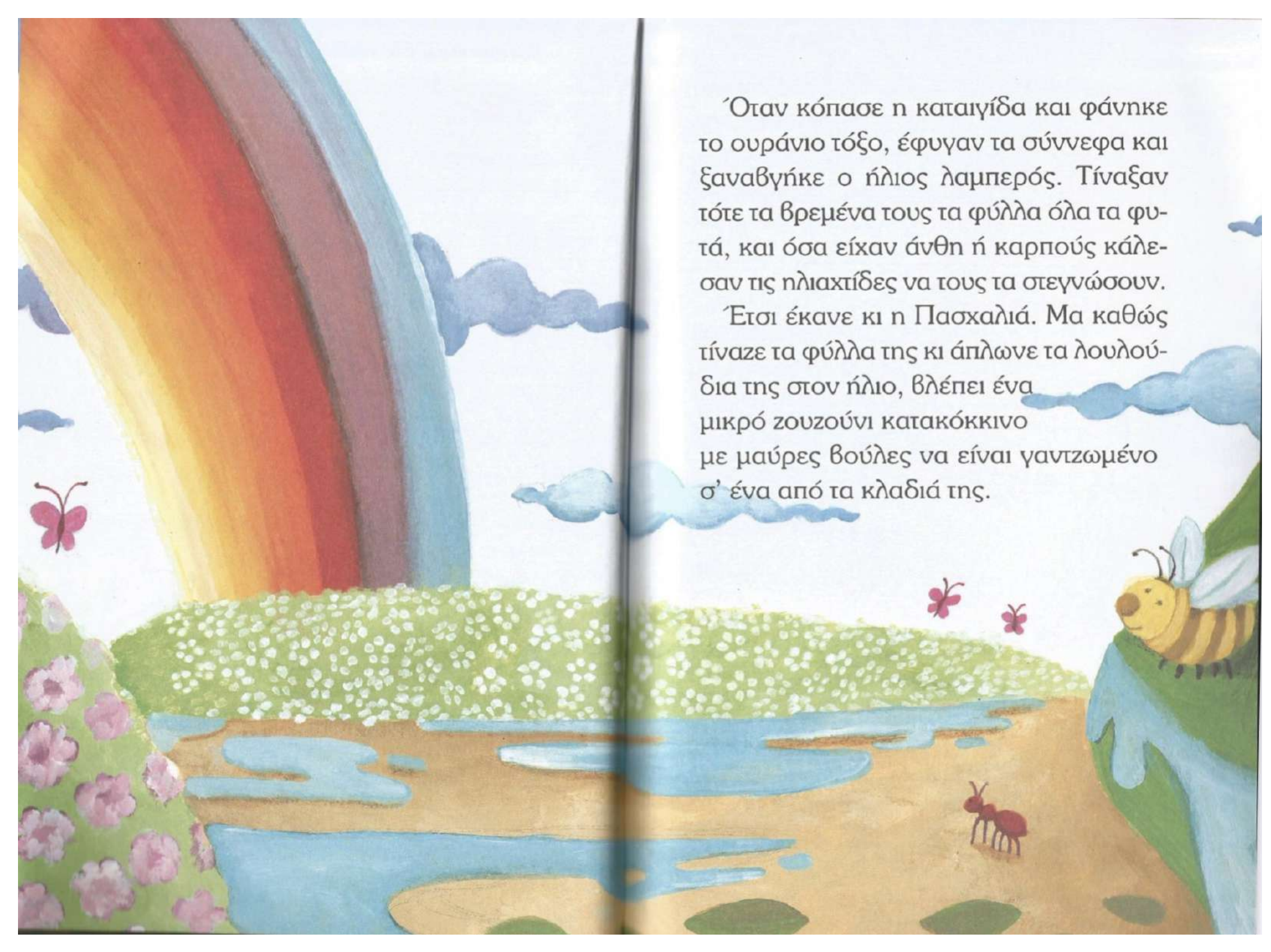
Σ' έναν κήπο μια φορά,
φούντωσε και άνθισε μια
Πασχαλιά. Άνοιξη είχε φτάσει,
κόντευε πια το Πάσχα, κι όλα τα φυτά εί-
χαν φορέσει τα καλά τους, περιμένοντας
τη μέρα της Λαμπρής, τη μέρα της αγά-
πης. Έπαιζαν με τ' αεράκι που τα χάιδευε
απαλά, λούζονταν στο φως του ήλιου όλη
μέρα και καμάρωναν χαρούμενα, άλλο
για τα φρέσκα του τα φύλλα, άλλο για τους
ώριμους καρπούς του κι άλλο για τα όμορ-
φα λουλούδια που είχε βγάλει.

Καμάρωνε κι η Πασχαλιά που είχαν γεμίσει τα κλαδιά της με μικρά, ευωδιαστά ανθάκια, δεν ήταν όμως και πολύ χαρούμενη. Ένιωθε ακεφιά. Σαν κάτι να της έλειπε...

Ξάφνου, γέμισε μαύρα σύννεφα ο ουρανός. Κρύφτηκε πίσω τους ο ήλιος κι άνεμος δυνατός έγινε τ' αεράκι τ' απαλό. Έπεπα, ξέσπασε μπόρα φοβερή που μούσκεψε την πλάση όλη!

Όταν κόπασε η καταιγίδα και φάνηκε το ουράνιο τόξο, έφυγαν τα σύννεφα και ξαναβγήκε ο ήλιος λαμπερός. Τίναξαν τότε τα βρεμένα τους τα φύλλα όλα τα φυτά, και όσα είχαν άνθη ή καρπούς κάλεσαν τις ηλιαχτίδες να τους τα στεγνώσουν.

Έτσι έκανε κι η Πασχαλιά. Μα καθώς τίναζε τα φύλλα της κι άπλωνε τα λουλούδια της στον ήλιο, βλέπει ένα μικρό ζουζούνι κατακόκκινο με μαύρες βούλες να είναι γαντζωμένο σ' ένα από τα κλαδιά της.

— Ποιο είσαι του λόγου σου και τι γυρεύεις εδώ πάνω; γύρισε άκεφη και ρώτησε το εντομάκι.

— Δεν ξέρω, είπε κείνο έτοιμο να κλάψει. Μ' άρπαξε ο άνεμος μέσα στην καταιγίδα κι ύστερα με πέταξε με δύναμη επάνω σου.

— Και πώς σ' άφησε η μάνα σου να τριγυρνάς μονάχο με τόσο άσχημο καιρό;

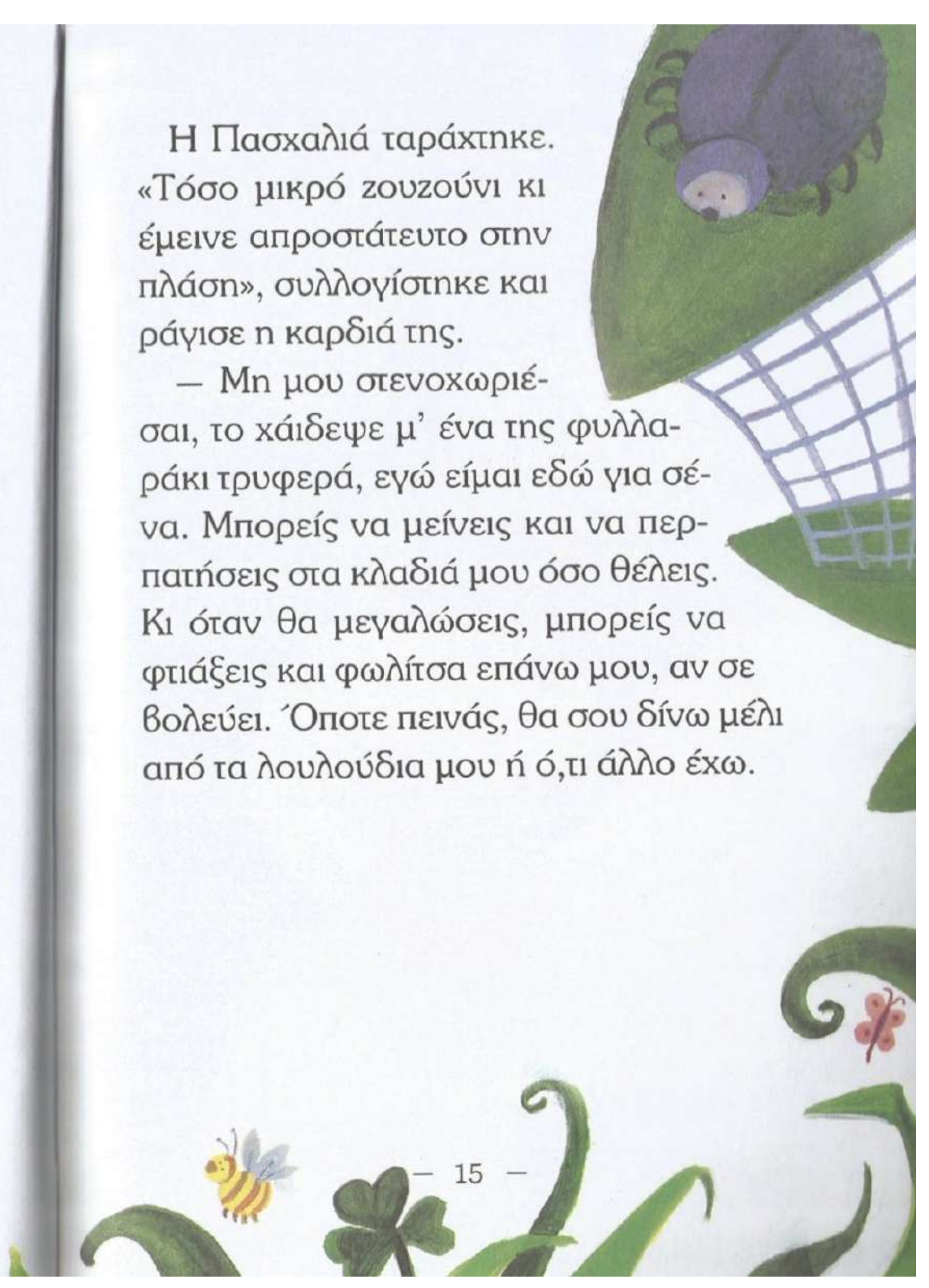
— Τη μάνα μου την πήρε η μπόρα μαζί με τη φωλιά μας, βούρκωσε το κόκκινο ζουζούνι. Τώρα δεν έχω ούτε μάνα ούτε φωλιά.

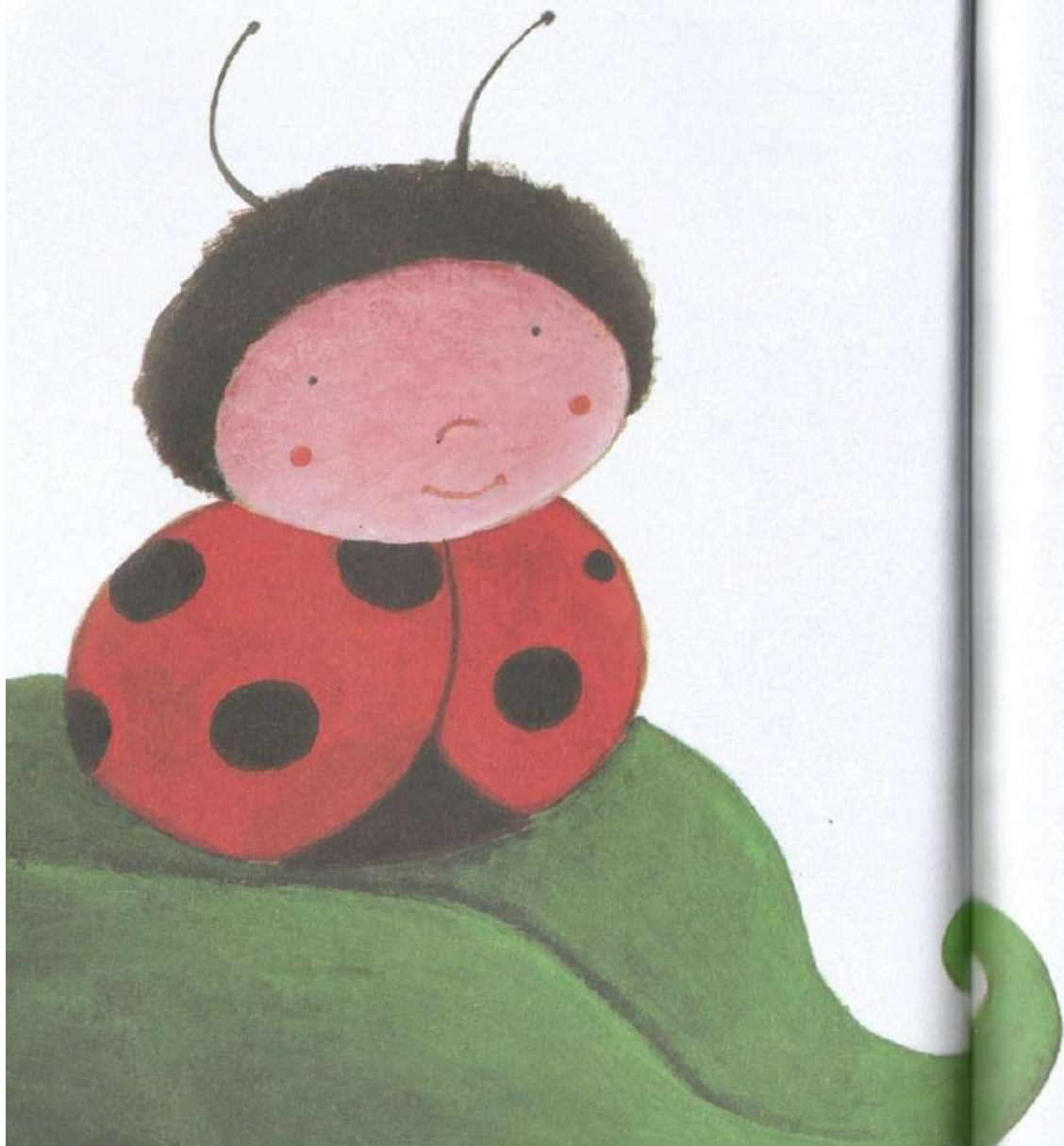

Η Πασχαλιά τaráχτηκε.
«Τόσο μικρό ζουζούνι κι
έμεινε απροστάτευτο στην
πλάση», συλλογίστηκε και
ράγισε η καρδιά της.

— Μην μου στενοχωριέ-
σαι, το χάιδεψε μ' ένα της φυλλα-
ράκι τρυφερά, εγώ είμαι εδώ για σέ-
να. Μπορείς να μείνεις και να περ-
πατήσεις στα κλαδιά μου όσο θέλεις.
Κι όταν θα μεγαλώσεις, μπορείς να
φτιάξεις και φωλίτσα επάνω μου, αν σε
βολεύει. Όποτε πεινάς, θα σου δίνω μέλι
από τα λουλούδια μου ή ό,τι άλλο έχω.

— Είσαι πολύ καλή, της χαμογέλασε το εντομάκι και στέγνωσαν τα μάτια του. Η αλήθεια είναι πως είμαι νηστικό απ' το

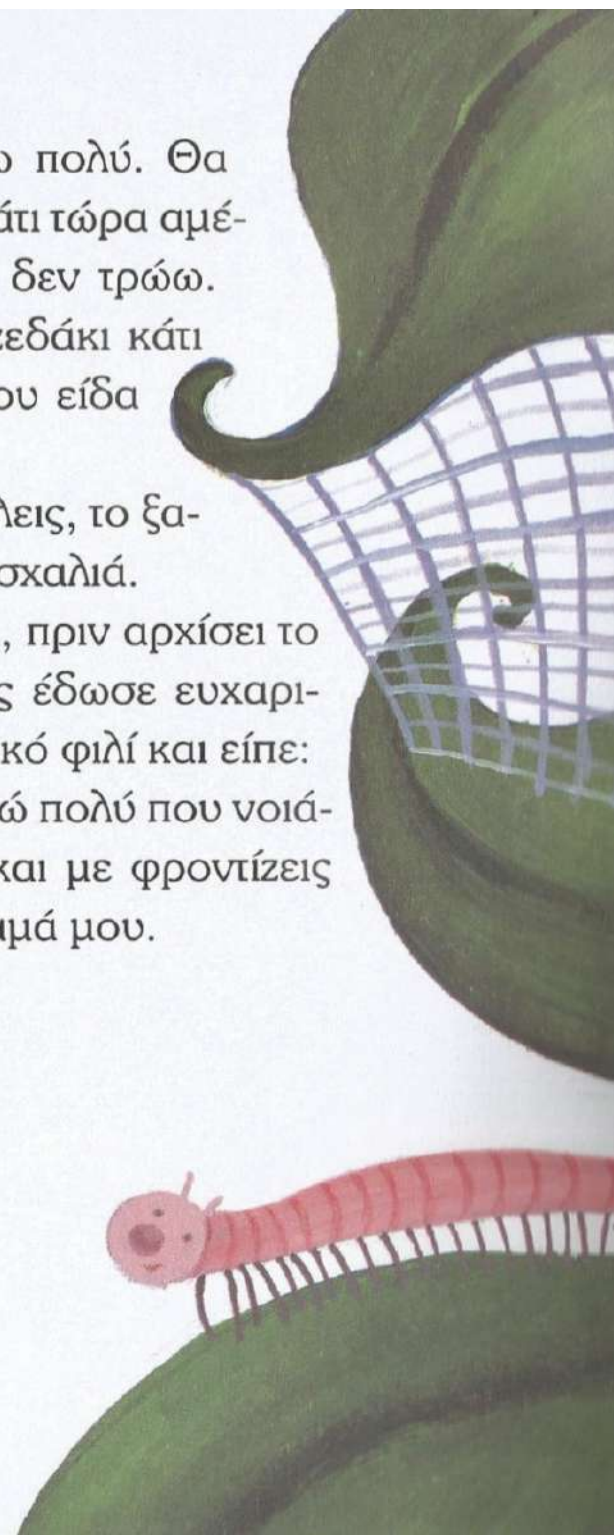

πρωί και πεινάω πολύ. Θα ήθελα να φάω κάτι τώρα αμέσως, μέλι όμως δεν τρώω. Προτιμώ για μεζεδάκι κάτι μικρά ζώφια που είδα στον κορμό σου.

— Φάε ό,τι θέλεις, το ξαναχάιδεψε η Πασχαλιά.

Το ζουζουνάκι, πριν αρχίσει το φαΐ, έσκυψε, της έδωσε ευχαριστημένο ένα γλυκό φιλί και είπε:

— Σ' ευχαριστώ πολύ που νοιάζεσαι για μένα και με φροντίζεις όπως έκανε η μαμά μου.

Τότε η Πασχαλιά ένωσε μέσα της τόσο αγάπη για το κόκκινο ζουζούνι με τις μαύρες βούλες, που φούντωσαν τα φύλλα της ακόμα περισσότερο, μοσχοβόλησαν ακό-

μα πιο πολύ τ' ανθάκια που είχε βγάλει. Τίποτα πια δεν ένωθε ότι της λείπει και της έφυγε ολότελα η ακεφιά.

— Πώς σε λένε; τη ρώτησε το ζουζου-
νάκι μασουλώντας.

— Πασχαλιά! του αποκρίθηκε.

— Δεν το 'χω ξανακούσει αυτό το όνο-
μα. Γιατί σ' έβγαλαν έτσι;

— Γιατί ανθίζω πάντα τις πα-
ραμονές του Πάσχα. Εσένα πώς
σε λένε;

— Δεν ξέρω... είπε θλιμμένα το
ζουζούνι. Δεν πρόφτασε η μάνα
μου να μου το πει.

— Δεν πειράζει, θα σου βρω
ένα όνομα εγώ μια μέρα, το
παρηγόρησε η Πασχαλιά.

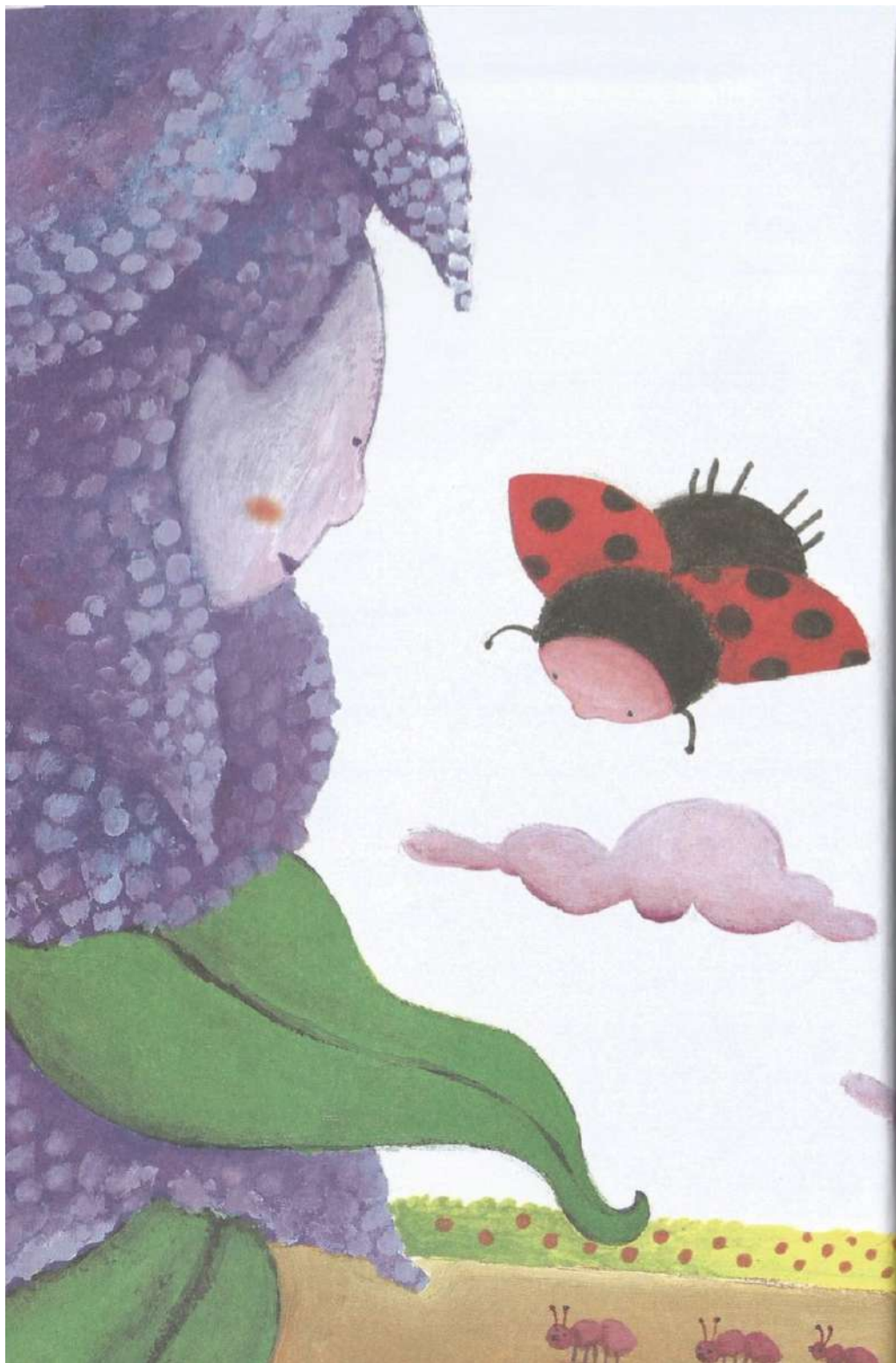

Προτού το βρω όμως, θα ήθελα να γίνω
η μαμά σου, γιατί σ' αγαπώ πολύ. Εσύ με
θέλεις για μαμά;

— Σε θέλω! είπε χορτάτο τώρα και ολό-
χαρο το εντομάκι. Είσαι όμορφη, καλή και
τρυφερή και σ' αγαπώ κι εγώ πολύ.

— Ωραία! μοσχοβόλησε σ' ολόκληρο
τον κήπο η Πασχαλιά. Από σήμερα θα εί-
σαι το παιδί μου.

— Από σήμερα θα είμαι το παιδί σου, συμφώνησε το ζουζουνάκι. Να πάω τώρα μια βολτίτσα μες στον κήπο, μια που δε βρέχει κι ο καιρός είναι καλός;

— Να πας και να προσέχεις, το άφησε η Πασχαλιά, γιατί ήξερε καλά πως τα ζουζούνια δε γίνεται να μένουν πάντα σ' ένα μέρος όπως τα φυτά.

Ξεκίνησε λοιπόν όλο χαρά το ζουζουνάκι, πήγε τη βόλτα του στον κήπο, μα, όταν σουρούπωσε και γύρισε στην Πασχαλιά, εκείνη πρόσεξε πως ήταν λυπημένο.

— Τι έχει το παιδάκι μου; το ρώτησε ανήσυχη. Δεν ήταν ο περίπατος ωραίος;

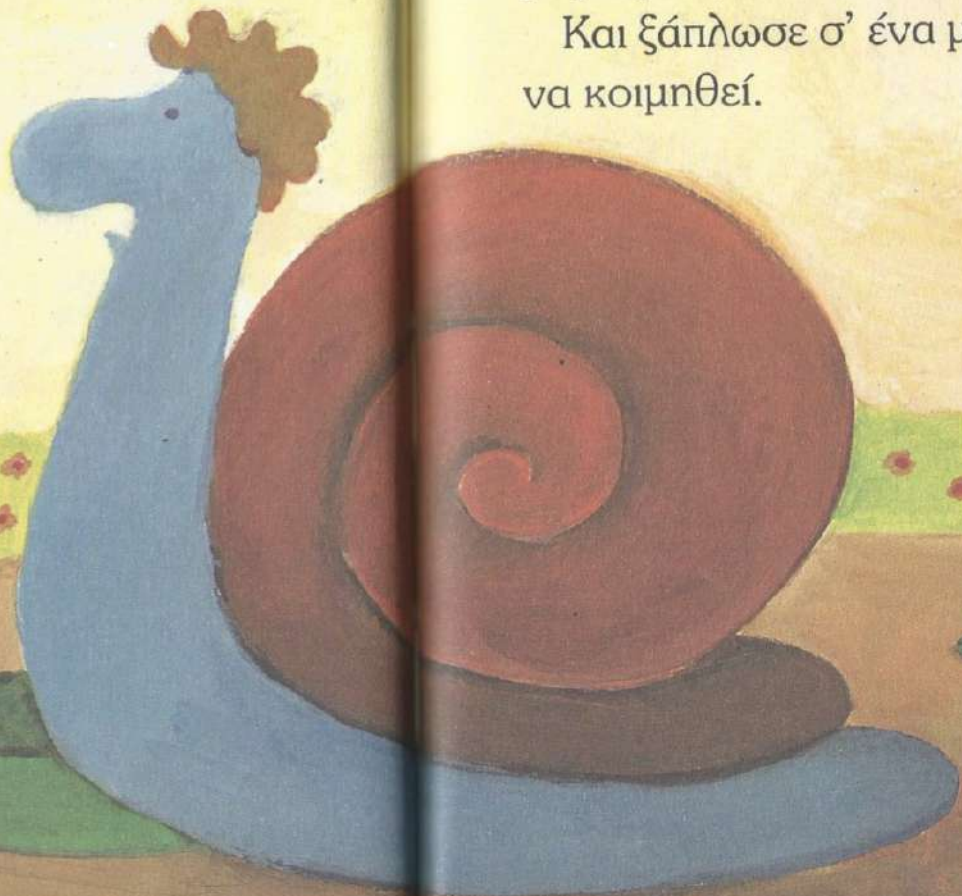
— Ήταν, αλλά... να... έκανε το ζουζού-
νι, στο δρόμο μου συνάντησα ένα σαλι-
γκάρι. Κι όταν του είπα ότι θα είσαι από
δω κι εμπρός μαμά μου, κούνησε το κα-
βούκι του και είπε: «Δεν έπρεπε να γίνει
αυτό! Πού ξανακούστηκε να έχει για
παιδί της ένα έντομο η Πα-
σχαλιά; Δε γίνεται! Άλλο εί-

ναι τα ζουζούνια κι άλλο τα φυτά. Έχουν
μεγάλες διαφορές!»

— Οι διαφορές δεν έχουν σημασία,
μίλησε τότε σοβαρά η Πασχαλιά. Το μόνο
που μετράει είν' η αγάπη. Κι εγώ —το ξέ-
ρεις τώρα— σ' αγαπώ πολύ, γιατί είσαι το
παιδάκι μου.

— Σ' αγαπώ κι εγώ πολύ, γιατί είσαι η
μαμά μου, είπε κείνο.

Και ξάπλωσε σ' ένα μεγάλο φύλλο, για
να κοιμηθεί.

Την άλλη μέρα ζήτησε πάλι το ζουζούνι να το αφήσει η Πασχαλιά να κάνει έναν περίπατο στον κήπο. Κι η Πασχαλιά το άφησε, αφού θυμόταν πάντα ότι τα έντομα είναι απαραίτητο να σεργιανίζουν κι όχι να μένουν διαρκώς στον ίδιο τόπο, όπως τα φυτά.

Έφυγε το ζουζούνι ολόχαρο λοιπόν για τη βολτίτσα του, μα όταν γύρισε το βράδυ, πάλι φαινόταν στενοχωρημένο.

— Τι συμβαίνει και δεν έχει κέφι το παιδί μου; ρώτησε η Πασχαλιά. Μήπως το πίκρανε ξανά κανένας στον περίπατό του;

— Έτσι έγινε, μουρμούρισε το εντομάκι. Συνάντησα στο δρόμο μου ένα σκουλήκι. Κι όταν του είπα ότι είσαι η καινούρια μου μαμά, άρχισε να γελάει. Του φάνηκε αστείο και παράταιρο. «Πού ξανακούστηκε», μου είπε, «μια Πασχαλιά να

έχει για παιδί ένα ζουζούνι σαν εσένα. Δεν γίνεται! Δεν έχετε το ίδιο χρώμα! Εκείνης τα λουλούδια είναι μενεξεδιά, κι εσύ είσαι κατακόκκινο με μαύρες βούλες».

— Τα χρώματα δεν έχουν σημασία, μίλησε πάλι σοβαρά η Πασχαλιά. Το μόνο που μετράει είν' η αγάπη. Κι εγώ το ξέρεις πια καλά πως σε λατρεύω, γιατί είσαι το παιδάκι μου.

— Σ' αγαπώ κι εγώ πολύ, γιατί είσαι η μαμά μου, είπε το εντομάκι.

Και διάλεξε άλλο φύλλο για να κοιμηθεί.

Την τρίτη μέρα είπε από μόνη της η Πασχαλιά στο ζουζουνάκι να πάει μία βόλτα στη λιακάδα. Χάρηκε κείνο και ξεκίνησε αμέσως. Και όταν γύρισε ήταν πολύ χαρούμενο.

— Σήμερα, απ' ό,τι βλέπω, δε βρέθηκε κανείς να σε πικράνει, χαμογέλασε η Πασχαλιά.

— Βρέθηκε, βρέθηκε, της είπε κείνο, μα δεν κατάφερε να με στενοχωρήσει τελικά.

— Και ποιος ήταν αυτός που το προσπάθησε; ρώτησε περίεργη η νέα του μαμά.

— Μια κερασιά! Καθώς περνούσα από κοντά της, τη χαιρέτησα, πιάσαμε την κουβέντα και της είπα ότι έγινα παιδί σου. «Λάθος! Μεγάλο λάθος!» φώναξε τότε κείνη. Και βάλθηκε να μου εξηγήει πως δεν ήταν διόλου λογικό που διάλεξα εσένα για μαμά μου. Έπρεπε, λέει, να διαλέξω εκείνη, γιατί έχει στρογγυλούς, μικρούς καρπούς, που ως το Μάη θα έχουν γίνει κατακόκκινοι, όπως κι εγώ. Θα έμοιαζα λοιπόν με τα κεράσια της, μου είπε, και θα φαινόμεν για πραγματικό παιδί της. Τότε κι εγώ της αποκρίθηκα πως τα κεράσια, απ' ό,τι ξέρω, μπορεί να είναι κόκκινα δεν έχουν όμως μαύρες βούλες. Έπειτα είναι ολοστρόγγυλα και μεγαλύτερα από μένα. Δε θα μοιάζαμε λοιπόν και τόσο...

— Σωστά της αποκρίθηκες! γέλασε η Πασχαλιά.

— Μου είπε κι άλλα, συνέχισε το ζου-
ζουνάκι.

— Τι άλλα; απόρησε η νέα του μαμά.

— Να, ήθελε να με πείσει ότι θα είχα
περισσότερο φαΐ κοντά της από κείνο που
μ' αρέσει, ότι τα φύλλα της είναι πολύ πιο
βολικά από τα δικά σου για κρεβάτι κι ότι
όταν μεγαλώσω θα μπορώ να φτιάξω στα
κλαριά της μια πολύ καλύτερη φωλιά, με
όλες τις ανέσεις. «Με άλλα λόγια δηλαδή»,
μου είπε, «αν γινόσουν παιδί μου, θα ζού-
σες μες στα πλούτη!»

— Κι εσύ τι της απάντησες; ήθελε να
μάθει η Πασχαλιά.

— Της είπα ότι τα πλούτη δεν έχουν ση-
μασία. Το μόνο που μετράει είν' η αγάπη.
Κι εγώ έχω διαλέξει εσένα για μαμά μου
γιατί σε λατρεύω.

Δάκρυσε από χαρά η Πασχαλιά, γέμισαν τα φύλλα της δροσοσταλίδες. Χάιδεψε μ' ένα ανθάκι το ζουζούνι της, μα ύστερα στάθηκε λιγάκι σκεφτική και είπε:

— Η αλήθεια είναι, μικρό μου, πως δε μοιάζουμε καθόλου. Δεν είχαν τόσο άδικο ούτε το σαλιγκάρι, ούτε το σκουλήκι, ούτε η κερασιά σ' ό,τι σου είπαν. Τώρα ωστόσο ήρθε η στιγμή να γίνει κάτι που θα μας ενώνει ακόμα περισσότερο, εκτός απ' την αγάπη.

— Τι είν' αυτό το κάτι; πετάχτηκε το κόκκινο εντομάκι με τις μαύρες βούλες όλο περιέργεια.

— Βρήκα πώς πρέπει να σε λένε! αποκρίθηκε η Πασχαλιά. Τ' όνομά σου θα είναι όμοιο με το δικό μου. Έτσι λοιπόν, στο όνομα τουλάχιστον, θα μοιάζουμε πολύ.

— Πώς θα με λένε δηλαδή; ρώτησε με λαχτάρα το ζουζούνι.

– Θα σε λένε Πασχαλίτσα, αφού είσαι το παιδί της Πασχαλιάς! Άλλωστε μην ξεχνάς πως βρέθηκες κοντά μου μέρες που περιμένουμε το Πάσχα. Έτσι τ' όνομά σου θα θυμίζει και τη μεγάλη αυτή γιορτή. Τη μέρα της Λαμπρής λοιπόν, τη μέρα της Ανάστασης και της Αγάπης, θα γίνουν τα βαφτίσια σου.

Έγινε όπως το είπε η Πασχαλιά. Τη μέρα της Λαμπρής, τη μέρα της Ανάστασης και της Αγάπης, βαφτίστηκε το ζουζουνάκι Πασχαλίτσα. Νονές του οι ηλιαχτίδες.

Όλες μαζί το βούτηξαν στο φως του ήλιου, που έλαμπε ολόλαμπρος μέσα στον ανοιξιάτικο ουρανό. Καλεσμένοι στα βα-

φτίσια ήταν όλα τα δέντρα, όλα τα λουλούδια, όλα τα φυτά, ακόμα και η κερασιά. Ήρθαν επίσης κι όλα τα πουλιά, όλα τα ζουζούνια κι όλα τα μικρά ζωάκια – από κοντά και το σκουλήκι και δίπλα του το σαλιγκάρι, που κουβαλούσε πάντα το καβούκι του στην πλάτη.

Έτσι, το εντομάκι η Πασχαλίτσα κι η
μαμά η Πασχαλιά πέρασαν τις ανοιξιάτι-
κες ημέρες αγκαλιά.

Κι έζησαν από τότε μια χαρά.

